

CASSANDRA CLARE

INSTRUMENTE MORTALE

CARTEA A DOUA

# Drășul de Cenușă

Traducere din limba engleză și note de  
CRISTINA JINGA



GRUPUL EDITORIAL CORINT

# Prolog

## FUM ȘI DIAMANTE

FORMIDABILA CONSTRUCȚIE DE STICLĂ ȘI OȚEL SE ÎNĂLȚA PE LOCUL ei de pe Front Street ca un ac sclipitor cârpind cerul. Erau cincizeci și șapte de etaje în Metropole, cel mai scump dintre noile blocuri-turn din centrul Manhattanului. La ultimul etaj, al cincizeci și șaptelea, se afla cel mai luxos apartament dintre toate: mansarda Metropole, o capodoperă de design alb-negru lucios. Prea noi să fi acumulat praf, pardoselile ei de marmură reflectau stelele care se vedeau prin enormele ferestre de la podea până-n tavan. Sticla ferestrelor era perfect transparentă, oferind iluzia desăvârșită că nu exista nimic între privitor și priveliște și se știa că le dădea amețeață chiar și celor cărora nu le era frică de înălțime.

Jos, departe, se desfășura panglica argintie a lui East River, printre brățărilor podurilor strălucitoare, bălțată cu bărcile mici cât niște rahați de muște, care tăia pe din două bancul de lumini, de-o parte Manhattanul, de cealaltă Brooklynul. Într-o noapte senină, se putea zări la sud și Statuia Libertății, iluminată — dar aceasta era o noapte pâcloasă, iar Insula Liberty era ascunsă în spatele unui val alb de ceață.

Oricât de spectaculoasă ar fi fost priveliștea, bărbatul care stătea în fața ferestrei nu arăta în mod deosebit impresionat de ea. Pe fața lui ascetică, îngustă, era zugrăvită o încruntătură când întoarse spatele ferestrei și porni cu pași hotărâți, bocănitul ghetelor sale răsunând în ecou pe podeaua de marmură.

— Nu sunteți gata încă? întrebă el, trecându-și degetele prin părul ca albit de sare. Stăm aici de aproape o oră.

Băiatul îngenuncheat pe podea își ridică ochii spre el, repezit și irascibil.

— Asta-i marmură. E mai dură decât am crezut. Îngreunează desenatul pentagramei.

— Atunci treci peste pentagramă.

De aproape, era ușor de observat că, în ciuda părului său alb, bărbatul nu era bătrân. Fața lui aspră era severă, dar nezbârcită, ochii limpezi și direcți.

Băiatul înghiți în sec, iar aripile membranoase, negre, care-i ieșeau dintre omoplații înguști (își tăiasse două fante în spatele jachetei de denim ca s-o adapteze), bătură cu nervozitate.

— Pentagrama este o parte necesară în orice ritual de invocare a demonilor. Știți asta, domnule. Fără ea...

— Nu suntem protejați. Știu asta, tinere Elias. Dar termin-o odată. Am cunoscut magicieni care puteau să invoce un demon, să-i vorbească și să-l expedieze înapoi în iad în răstimpul care ți-a luat ție să desenezi o jumătate de stea în cinci colțuri.

Băiatul nu zise nimic, ci se repezi din nou asupra marmurei, cu o înnoită insistență. Broboane de nădușeală picurau de pe fruntea sa, iar el își dădea părul la o parte cu degetele, unite între ele cu membrane delicate ca pânza de păianjen.

— Gata, zise el, în cele din urmă, stând pe călcâie și trăgându-și respirația. E gata.

— Bine. Bărbatul păru mulțumit. Hai să începem.

— Banii mei...

— Ți-am mai spus. O să-ți primești banii *după* ce vorbesc cu Agramon, nu înainte.

Elias se ridică în picioare și își scoase jacheta. În pofida crăpăturilor decupate în ea, tot îi mai strângea aripile, incomodându-l; eliberate, acestea se întinseră și se desfăcură singure, stârnind o pală de aer prin încăperea neventilată. Aripile sale erau de culoarea petelor de petrol plutitoare: negru întretesut cu un curcubeu de culori amețitoare. Bărbatul își întoarse privirea de la el, de parcă aripile lui îl dezgustau, dar Elias nu păru să-l observe. Începu să înconjoare pentagrama pe care o desenase, învârtindu-se în jurul ei în sensul contrar acelor de ceasornic, și să psalmodieze ceva în limba demonilor, care suna ca trosnetul focului.

Cu un zgomot ca de aer scos dintr-o anvelopă, conturul pentagramei izbucni deodată în flăcări. Cele zece ferestre imense reflectară înapoi zece stele în cinci colțuri cuprinse de flăcări.

Ceva se mișcă înăuntru pentagramei, ceva fără formă și negru. Elias cânta mai repede acum, ridicându-și mâinile membranate, trasând cu degetele prin aer contururi delicate. Pe unde treceau ele, trosneau flăcări albastre. Bărbatul nu putea vorbi fluent chthoniana, limba magicienilor, dar recunoștea destule cuvinte cât să înțeleagă litania pe care o repeta Elias: *Agramon, pe tine te invoc. Din spațiile dintre lumi, pe tine te chem.*

Bărbatul își duse pe furis o mână în buzunar. Atinse cu degetele obiectul dur, rece și metalic dinăuntru. Zâmbi.

Elias se oprise din mers. Acum stătea în fața pentagramei, înălțându-și și coborându-și vocea în incantația neșovăitoare, în timp ce focul albastru trosnea în jurul lui ca niște fulgere. Deodată, un fuior de fum negru se ridică din mijlocul pentagramei; se ridică răsucindu-se în spirală, se întinse și căpătă consistență. Doi ochi luminau suspendați în umbră ca niște rubine prinse într-o pânză de păianjen.

— Cine m-a chemat printre lumi aici? întrebă Agramon cu un glas ca sticla spartă. Cine mă invocă?

Elias se oprise din psalmodiat. Rămăsese nemișcat în fața pentagramei — nemișcat, mai puțin aripile, care băteau aerul încet. În încăperea începuse să se răspândească un miros de rugină și arsură.

— Agramon, vorbi magicianul, eu sunt magicianul Elias. Eu sunt cel care te-a invocat.

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea. Apoi, demonul râse, dacă se poate spune despre fum că râde. Râsul însuși era caustic precum acidul.

— Magician fără minte, șuieră Agramon. Băiat fără minte.

— Tu nu ai minte, dacă-ți închipui că mă poți amenința pe mine, zise Elias, dar vocea îi tremura ca și aripile. O să fii prizonier al acestei pentagrame, Agramon, până când te voi elibera eu.

— Oare?

Fumul se repezi înainte, formându-se și reformându-se. Un tentacul luă forma unui braț și lovi marginea pentagramei arzătoare care-l închidea. Apoi, într-un vălătuc, fumul se rostogoli peste marginea stelei, revărsându-se ca un val peste un dig. Flăcările pâlpâiră și se stinseră, în timp ce Elias, țipând, se dădu înapoi, împleticindu-se. Îngâna din nou acum, într-o chthoniană rapidă, descântece de înfrânare și alungare. Nu se întâmplă nimic; fumul negru și dens continua să curgă nestingherit, iar acum începuse să aibă, parcă, o formă — deși nedeslușită, enormă și hidoasă, ochii lui schimbându-se, rotunjindu-se și mărindu-se cât farfurioarele și răspândind o lumină înspăimântătoare.

Bărbatul privea cu interes netulburat, în timp ce Elias țipă din nou și se întoarse ca să fugă. Nu mai ajunsese însă până la ușă. Agramon se năpusti înainte, masa lui întunecată prăvălindu-se peste magician ca un val clocotitor de catran negru. Sub asalt, Elias se zbătu slab un moment — apoi încremeni.

Forma neagră se retrase, lăsându-l pe magician întins pe podeaua de marmură, într-o poziție contorsionată.

— Cu adevărat sper, zise bărbatul, care scosese obiectul metalic rece din buzunar și se juca leneș cu el, că nu i-ai făcut nimic prin care să devină nefolositor pentru mine. Am nevoie de sângele lui, înțelegi.

Agramon se întoarse, ca o coloană neagră cu ochi de diamant. Aceștia îl cercetară pe bărbatul în costum scump, fața lui îngustă, nepăsătoare, peceteile negre care-i acopereau pielea și obiectul sclipitor din mâna lui.

— Tu l-ai plătit pe copilul magician să mă invoce? Şi nu i-ai spus ce puteam face?

— Ai ghicit, zise bărbatul.

Agramon vorbi cu admiraţie silită:

— Asta a fost o manevră deşteaptă.

Bărbatul făcu un pas spre demon:

— *Sunt* foarte deştept. Şi de-acum, mai sunt totodată şi stăpânul tău. Eu am Pocalul Mortal. Tu trebuie să mi te supui sau să suporti consecinţele.

Demonul tăcu un moment. Apoi se lăsă la pământ, într-o plecăciune în zeflema — cam atât cât ar putea o creatură fără un corp propriu-zis să îngenuncheze.

— La dispoziţia ta, Stăpâne...?

Propoziţia se sfârşea politicos, cu o întrebare.

Bărbatul zâmbi.

— Poţi să-mi spui Valentine.

PARTEA ÎNTÂI

# Un anotimp în Infern



*Mă cred în Infern, prin urmare și sunt.*

— Arthur Rimbaud



## SĂGEATA LUI VALENTINE

— TOT MAI EȘTI SUPĂRAT?

Alec, sprijinit cu spatele de peretele liftului, aruncă o căutătură fioroasă prin spațiul îngust către Jace.

— Nu sunt supărat.

— Ba da, ești.

Jace făcu un gest acuzator către fratele lui vitreg, apoi gemu scurt când durerea îi săgetă brațul până sus. Îl durea fiecare bucățică din corp de la bușitura luată în după-amiaza aceea, când căzuse trei etaje prin lemnul putred și aterizase pe un maldăr de fiare vechi. Până și degetele îi erau ferfeniță. Alec, care abia de curând lăsase deoparte cârjele de care fusese silit să se folosească după lupta sa cu Abbadon, nu se simțea mai strălucit decât Jace. Hainele îi erau pline de noroi, iar părul îi atârna în șuvițe subțiri, nădușite. Pe un obraz avea o creștătură lungă.

— Ba nu sunt, zise Alec, printre dinți. Doar pentru că tu ai spus că demonii dragoni erau o specie dispărută...

— Am spus „aproape dispărută”.

Alec împunse aerul cu degetul spre el:



— Aproape dispărută, zise el, cu vocea tremurând de mânie, nu e DESTUL DE DISPĂRUTĂ.

— Înțeleg, zise Jace. Va trebui să schimb referința din dreptul lor în cartea demonologiei și în loc de „aproape dispărută” să scriu „nu destul de dispărută pentru Alec; el preferă ca monștrii lui să fie cu totul și cu totul dispăruți”. *Asta o să te facă fericit?*

— Băieți, băieți, zise Isabelle, care-și cerceta fața în oglinda din perețele ascensorului. Nu vă mai certați! Se întoarse cu spatele la oglindă, afixând un zâmbet luminos. Bun, deci am avut ceva mai multă acțiune decât ne-am așteptat, dar eu cred c-a fost amuzant.

Alec se uită la ea și clătină din cap.

— Cum izbutești să nu te murdărești *niciodată?*

Isabelle ridică din umeri, filozofic.

— Am inima curată. *Asta respinge mizeria.*

Jace pufni atât de zgometos, încât ea se întoarse și se încruntă la el. El își flutură degetele pline de noroi către ea. Unghiile lui erau ca niște semiluni negre.

— Mizerabil și pe dinăuntru, și pe dinafară.

Isabelle se pregătea să-i răspundă, când ascensorul se opri, cu scrâșnet de frâne.

— E timpul să rezolvăm chestia asta, zise ea, deschizând brusc ușa.

Jace o urmă în hol, abia așteptând să-și curețe armura și armele și să facă un duș fierbinte. Își convinsese frații vitregi să vină să vâneze cu el, în ciuda faptului că nici unul dintre ei n-avea chef să iasă pe cont propriu, acum, că Hodge nu mai era acolo să le dea instrucțiuni. Dar Jace își dorea uitarea în luptă, divertismentul crud în ucidere și distracția rănilor. Și știind ce-și dorea, ei fuseseră de acord să-l însoțească, târându-se prin tunelurile de metrou murdare și abandonate până găsiseră un demon *Dragonidae* și-l uciseră. Toți trei lucraseră împreună într-o perfectă coordonare, cum făceau întotdeauna. Ca o familie.

Își deschise fermoarul jachetei și o agăță într-unul din cuiele pentru haine, fixate în perete. Alec se așezase pe băncuța joasă de lemn de lângă el, scoțându-și bocancii încărcăți de murdărie. Fredona fără melodie ca

pentru el, dându-i de înțeles lui Jace că nu era *chiar atât* de supărat. Isabelle își scoase agrafele din părul ei lung și negru, îngăduindu-i să se răsfire în jurul ei.

— Acum mi-e foame, zise ea. Ce n-aș da să fie mama aici ca să ne gătească ea ceva.

— Mai bine că nu e, zise Jace, desfăcându-și centironul cu arme. Ar fi țipat deja din pricina covoarelor.

— Aici ai dreptate, zise o voce calmă, iar când Jace se răsuci, cu mâinile încă la centiron, dădu cu ochii de Maryse Lightwood, cu brațele încrucișate, stând în pragul ușii.

Purta un costum negru, scortșos, de călătorie, iar părul ei, negru ca al lui Isabelle, era pieptănat pe spate și împletit într-o coadă groasă ca o frânghie, ce-i atârna până la jumătatea spinării. Ochii săi, de un albastru glacial, trecură peste ei trei ca un reflector de urmărire.

— Mamă!

Isabelle, recăpătându-și stăpânirea de sine, alergă la mama ei s-o îmbrățișeze. Alec se ridică în picioare și li se alătură, încercând să ascundă faptul că încă mai șchiopăta.

Jace rămase unde se afla. Existase ceva în ochii lui Maryse, când își plimbase privirea peste el, care-l țintuise în loc. Oare ceea ce spusese el fusese *chiar atât* de rău? Doar glumeau pe socoteala obsesiei sale pentru covoarele antice...

— Unde-i tata? întrebă Isabelle, făcând un pas înapoi de lângă mama ei. Și Max?

Urmă o pauză aproape imperceptibilă. Apoi Maryse răspunse:

— Max e în camera lui. Iar tatăl vostru, din păcate, este încă în Alicante. Erau niște chestiuni acolo care-i solicitau atenția.

Alec, în general mult mai sensibil la nuanțele de dispoziție decât sora lui, păru să ezite.

— S-a întâmplat ceva?

— Asta aș putea să te întreb eu pe tine. Tonul vocii mamei sale era sec. Șchiopătezi?

— Eu...

Alec nu se pricepea deloc să mintă. Isabelle interveni, răspunzând în locul lui, cu dulceață:

— Am avut o ciocnire cu un demon Dragonidae în tunelurile de la metrou. Dar n-a fost mare lucru.

— Și bănuiesc că nici Demonul Căpetenie cu care v-ați luptat săptămâna trecută n-a fost mare lucru, nu?

Până și Isabelle amuți la asta. Se uită la Jace, care-și dori ca ea să n-o fi făcut.

— Aia n-a fost planificată.

Jace făcea mari eforturi să se concentreze. Maryse nu-l salutase încă, nu-i zisese nici măcar „bună” și încă se uita la el cu ochi ca două pumnale albastre. În capul pieptului simțea un gol care începuse să se întindă. Nu se uitase niciodată la el așa înainte, indiferent ce făcuse.

— A fost o greșeală...

— Jace!

Max, cel mai mic dintre frații Lightwood, își făcu loc pe lângă Maryse și se năpusti în cameră, scăpând de mâna întinsă de mama lui să-l oprească.

— Te-ai întors! V-ați întors cu toții! Se întoarse în cerc, rânjind triumfător la Alec și la Isabelle. Mi s-a părut mie că aud ascensorul.

— Și parcă ți-am spus să stai în camera ta, zise Maryse.

— De-asta nu-mi amintesc, zise Max cu o seriozitate care-l făcu pe Alec să zâmbească.

Max era scund pentru vârsta lui — arăta de vreo șapte ani —, dar avea o gravitate aparte care, combinată cu ochelarii lui supradimensionați, îi dădea aerul unui puști mai matur. Alec întinse mâna și-i ciufuli părul fratelui său mai mic, dar Max încă se mai uita la Jace, cu ochi strălucitori. Jace simți pumnul înghețat din capul pieptului relaxându-și puțin strânsoarea. Max întotdeauna îl venerase ca pe eroul lui, cum nu-l venera pe propriul său frate mai mare, probabil pentru că Jace era mult mai îngăduitor cu prezența lui Max.

— Am auzit că te-ai luptat cu un Demon Căpetenie, zise el. A fost strașnic?

— A fost... altfel, se eschivă Jace. Cum a fost la Alicante?

— A fost *strașnic*. Am văzut cele mai trăsnet chestii. E arsenalul ăla uriaș din Alicante și m-au dus să văd și unele locuri unde făceau armele. Mi-au arătat și o nouă metodă de a fabrica pumnale de seraf, ca să fie mai durabile, și o să-ncerc să-l pun pe Hodge să-mi arate și mie...

Jace nu se putu abține; nevenindu-i să creadă, ochii lui o săgetară instantaneu pe Maryse. Deci Max nu știa despre Hodge? Nu-i spusese și lui?

Maryse îi prinse privirea și buzele i se subțiară ca tăișul unui cuțit.

— Destul, Max.

Îl apucă pe fiul ei mezin de braț.

El își întoarse capul, uitându-se în sus la ea, surprins.

— Dar vorbeam cu Jace...

— Văd asta. Îl împinse ușurel spre Isabelle. Isabelle, Alec, duceți-l pe fratele vostru în cameră. Jace — apăru o încordare în glasul ei când îi rosti numele, de parcă un acid invizibil îi usca literele în gură — du-te să te cureți și vino cât mai curând în bibliotecă, să stăm de vorbă.

— Nu pricep, zise Alec, uitându-se de la mama lui la Jace și înapoi. Ce se petrece aici?

Jace simți o nădușeală rece cum începe să-i curgă pe șira spinării.

— E în legătură cu tatăl meu?

Maryse tresări de două ori, ca și cum cuvintele „tatăl meu” ar fi fost două palmuiri separate.

— În bibliotecă, zise ea, printre dinții încleștați. O să discutăm chestiunea acolo.

Alec spuse:

— Ce s-a întâmplat cât timp ați fost voi plecați n-a fost vina lui Jace. Am fost cu toții implicați. Iar Hodge a zis...

— O să discutăm și despre Hodge mai târziu.

Ochii lui Maryse erau pironiți asupra lui Max, iar tonul ei era de avertisment.

— Dar, mamă, protestă Isabelle, dacă ai de gând să-l pedepsești pe Jace, va trebui să ne pedepsești și pe noi, deopotrivă. Așa ar fi corect. Cu toții am făcut exact aceleași lucruri.

— Nu, zise Maryse, după o pauză atât de lungă, încât lui Jace i se păruse că nu avea să mai răspundă nimic. N-ai făcut aceleași lucruri.

— Regula numărul unu a desenelor animate, zise Simon.

Stătea proptit de o grămadă de perne la picioarele patului său, cu o pungă de chipsuri de cartofi într-o mână și telecomanda televizorului în cealaltă. Purta un tricou negru pe care scria M-AM ÎNTREȚINUT PE BLOG CU MAMA TA și o pereche de jeansi sfâșiați la un genunchi.

— Niciodată să nu te pui cu un călugăr orb.

— Știu, zise Clary, luând un chips și cufundându-l în cutia cu sos pusă în echilibru pe măsuta pliantă dintre ei. Din anumite motive sunt întotdeauna niște luptători mult mai buni decât călugării care pot vedea. Se uită mai cu atenție la ecran. Tipii ăia dansează?

— Țsta nu e dans. Încearcă să se omoare unul pe altul. Țsta e tipul care e dușmanul de moarte al celuiilalt tip, nu ții minte? I-a omorât tatăl. De ce ar dansa acum?

Clary, ronțâind un chips, se uită meditativ la ecran, unde turbioane animate de nori roz și galben se ondulau între siluetele înaripate ale celor doi bărbați, care pluteau unul în jurul celuiilalt, fiecare ținând în mână câte o sulită luminoasă. Din când în când, câte unul mai vorbea, dar, de vreme ce filmul era în japoneză cu subtitrare în chineză, nu-i lămurea cine știe ce.

— Tipul cu pălărie, zise ea, era ăla rău?

— Nu, tipul cu pălărie era tatăl. Era împăratul magic și aia era pălăria puterii lui. Tipul rău era cel cu mână mecanică vorbitoare.

Sună telefonul. Simon puse punga de chipsuri jos și dădu să se ridice să răspundă. Clary își puse mâna pe încheietura lui.

— Nu. Lasă-l să sune.

— Dar ar putea fi Luke. Poate sună de la spital.

— Nu e Luke, zise Clary, dând impresia că era mai convinsă decât se simțea. M-ar fi sunat pe mobil, nu pe fixul tău de-acasă.

Simon se uită lung la ea, după care se trânti înapoi pe covor, lângă ea.

— Dacă spui tu.

Ea desluși îndoiala din vocea lui, dar deopotrivă și încredințarea nerostită *Vreau doar să fii tu fericită*. Nu era prea sigură că „fericită” era întocmai starea ei din momentul de față, nu când mama ei era în spital, conectată la tuburi și mașinării care piuiau, iar Luke ca un zombie, prăbușit într-un scaun tare de plastic lângă patul ei. Nu cu grijile permanente pentru Jace și luat telefonul de zeci de ori pentru a suna la Institut, apoi renunțând și agățându-l la loc în furcă, fără a fi format numărul. Dacă Jace ar fi vrut să-i vorbească, ar fi putut să sune *el*.

Poate că fusese o greșeală să-l ducă s-o vadă pe Jocelyn. Fusese atât de sigură că dacă mama ei ar fi putut doar să-i audă vocea fiului său, întâiului său născut, s-ar fi trezit. Însă nu se trezise. Jace stătuse țeapăn și stingherit lângă pat, cu fața ca a unui înger pictat, cu ochi goi și indiferenți. În cele din urmă, Clary își pierduse răbdarea și țipase la el, iar el îi răspunsese tot țipând, după care ieșise furtunos pe ușă. Luke îl urmărise plecând, cu un soi de interes rece zugrăvit pe fața lui epuizată.

— Asta e prima oară când v-am văzut purtându-vă ca soră și frate, remarcase el.

Clary nu-i răspunsese nimic. N-avea nici un rost să-i fi spus cât de mult și-ar fi dorit ca Jace să *nu* fie fratele ei. Nu-ți poți schimba ADN-ul, oricât de mult ai vrea s-o poți face. Oricât de *fericită* te-ar face asta.

Dar și dacă nu era chiar fericită, gândi ea, cel puțin aici, la Simon, în dormitorul lui, se simțea bine, ca acasă. Îl cunoștea de suficient de mult timp ca să-și aducă aminte de vremea când avea un pat de forma unui camion de pompieri și un morman de piese de LEGO într-un colț al camerei. Acum, patul era pliant, cu o saltea groasă și o cuvertură matlasată, cu dungi în culori vii, un cadou de la surorile lui, iar pereții erau tapetați cu afișe cu trupe ca Rock Solid Panda și Stepping Razor. În colțul camerei unde fuseseră piesele de LEGO, acum era înfiptă o baterie, iar în celălalt colț, un computer, pe al cărui monitor înghețase o imagine din World of Warcraft. Totul îi era aproape la fel de familiar ca și dormitorul ei de-acasă — care nu mai exista, așadar acesta era cel puțin următorul loc foarte plăcut.

— Iar *chibi*<sup>1</sup>, zise Simon, dezamăgit.

Toate personajele de pe ecran se transformaseră în versiunile lor la scară mică — copii de-o șchioapă care se alergau unul pe altul în jurul oalelor și ale tigăilor.

— Schimb canalul, anunță Simon, înșfăcând telecomanda. M-am săturat de filmul ăsta. Nu-mi dau seama care e intriga și nu face nimeni sex.

— Bineînțeles că nu, zise Clary, luând încă un chips. Desenele animate sunt destinate distracției unei familii sănătoase.

— Dacă ai chef de o distracție ceva mai puțin sănătoasă, am putea încerca pe canalele porno, remarcă Simon. Ce preferi, *Vrăjitoarele din Sâni-răutăcioși* sau *Când mă culcam cu Dianne*?

— Ia dă-o-ncoa'!

Clary se repezi la telecomandă, dar Simon, chicotind, schimbase deja canalul.

Râsul i se stinse brusc. Clary își ridică ochii, surprinsă, și-l văzu uitându-se fără expresie la televizor. Se transmitea un film vechi, alb-negru — *Dracula*. Ea îl mai văzuse înainte, cu mama ei. Bela Lugosi, cu față ascuțită și albă, era pe ecran, înfășurat în celebra-i mantie cu guler înalt, cu buzele răsfrânte dezvelindu-i dinții ascuțiți.

— Eu nu beau niciodată... vin, intona el, cu accentul lui greoi, unguresc.

— Ador cum sunt făcute pânzele de păianjen din cauciuc, zise Clary, încercând să aibă un ton degajat. Se văd de la o poștă.

Dar Simon se ridicase deja în picioare și aruncase telecomanda pe pat.

— Mă întorc imediat, mormăi el.

Fața lui avea culoarea cerului de iarnă chiar înainte de ninsoare. Clary îl urmări plecând și își mușcă tare buza de jos — era prima oară, de când o duseseră pe mama ei la spital, când îi trecea prin minte că poate nici Simon nu era prea *fericit*.

\*\*\*

---

<sup>1</sup> Cuvânt japonez, însemnând persoană scundă sau copil mic.